

Դանիել Վարուժան

Մոխիրներու առջև

Հյուղն այրեցավ: Թըխաթույր ծո՛ւխը նյութին
Կապույտ գենիթը սևցուց.
Ան, դեպ երկինք, խեղճ մարդերու հույսերուն
Ոչընչացումն էր գրծուծ:

Հովն՝ որ առաջ կը հեծկըլտար ցրտագին
Գույքերուն մեջ դիմակաց,
Հիմակ անոնց թույլ մոխրին հետ կը խաղա՝
Հեզնող շրշուկ մը ձրգած...

Կը մորմոքի ընտանիքն իր ջանքերուն
Մին փոշիին հանդիման.
Կու լա՛. անգո՛ւթ այդ հըրդեհումն արցունքո՛վ
Պիտ ջանար մարել ան...

Մայրն ըստինքին վըրա սեղմած մերկ որդին՝
Ավերին մեջ կը շըրջի.
Մանկան համար ողջ շապիկ մ՛ան կ՛որոնե՛
Եվ կամ կըտոր մը քուրջի:

Տարաբա՛խտ մայր, կաթին գունատ փըթթումին
Պատըսպարան չը մընաց.
Հանկարծ ոտքին կը գարնըվի սարսուռով՝

Օրոցքեն փայտ մը, խանձա՛ծ:

Ո՛հ, դաժա~ն բոց, ասիկա բույն մ'էր սիրո՛ւ
Որ քանդեցիր դայրույթով.
Հոն, տըժգունած գույգ մը շըրթունք վրայէ վրա
Կը ծըծեին սեր, գորով:

Արդ, մոխրին տակ խեղճերուն կյա՛նքն է թաղված
Ա՛լ դամբան մ'է հյուղն իրենց.
Բախտն, որուն աչքն արդեն կապած է Աստված.
Փռշի, կըմախք հոն ձըգեց:

Ըսե, ո՛վ Տեր, հիմա դեպ ո՞ւր պիտ' երթան
Այդ թըշվառնե՛րը լալկան.
Գու որ անոնց տընակն առիր, հույսն առիր,
Օ՛ն, ըսե, ո՛ւր պիտ' երթան...

Գեթ անձնըվեր գութ չը տըվիր մարդերուն՝
Որ անոնք հոն կըծկըվին,
Որ մարդկային սըրտերու մեջ՝ գեթ անոնք
Խորշ մը գըտնան ջերմագին:

Ո՞ւր պիտ' երթան: Էրիկն արդեն հիվանդոտ,
Միրտ մ՞ուրկե ողբ լոկ կ'ելլե.
Կինը, վատուժ, պինդ շըղթայված իր վըզեն
Նհիար, փորրիկ թներե:

Ո՞ւր պիտ' երթան. Գահավեժի մը վերև
Իր կյա՛նքը մին կախելու,
Թե, հուսահատ, մյուսն անպատիվ տան մը մեջ
Մաքուր սերն իր ծախելու:

Ո՞ւր պիտ' երթան սև նոճի այդ ծաղիկներ

Ճակատագրեն հողնավար,
Ծուխեն, բոցեն այդ քրշվածները շրմոր,
Վերքի շիթերն այդ թրշվառ:

...Ե՞րբ, պիտի գա, ո՛վ Տեր, այն օրը վըսեմ.
Եղբայրությունն Մարդկության
Ե՞րբ իր շողթան պիտի ձրգե, սրտե սիրտ՝
Մեծ համբույրովն՝ հաղթակա՛ն:

Ե՞րբ հըրկիզյա՛լը չըքավոր, հուսաթափ,
Մոխրին վըրա ինչքերուն,
Ցուրտ, վիթխարի Լըքումին տեղ պիտ՝ գըտնա
Տիեզերական Օգնությո՛ւն: